

Avon Gale & Piper Vaughn

Trade Deadline

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Avon Gale & Piper Vaughn
Oorspronkelijke titel: *Trade Deadline*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Crius Group
Omslagontwerp: © Designs by Lotte
Omslagbeeld: © Vecteezy; © Adobe Stock
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2171 3
ISBN 978 94 027 7800 7 (e-book)
NUR 302
Eerste druk augustus 2026

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Opmerking over de inhoud

Trade Deadline bevat onderwerpen waar sommige lezers moeite mee kunnen hebben, waaronder verwijzingen naar gewonde zeedieren die worden opgevangen om te herstellen en later weer in het wild worden vrijgelaten. Die verwondingen zijn ontstaan vóór het begin van het boek en er wordt binnen het verhaal niets expliciet of plastisch beschreven.

Hoofdstuk 1

Er waren vier bepalende momenten in de carrière van elke NHL-speler: het tekenen van je eerste profcontract, het maken van je eerste doelpunt, het winnen van je eerste conferencefinale en, als je verdomd veel geluk had, een dag mogen doorbrengen met de Stanley Cup.

In zijn carrière van veertien jaar had Daniel Bellamy het geluk gehad elk punt op dat lijstje te mogen afvinken. Het bewijs van zijn meest recente prestatie glinsterde aan de ringvinger van zijn linkerhand, op de plek waar voorheen zijn trouwring had gezeten: een glanzende, gloednieuwe kampioensring, zo groot en zo opzichtig dat de schittering ervan een gevaar voor andere weggebruikers kon vormen als hij hem achter het stuur zou dragen.

Om ieders netvlies te beschermen bewaarde hij het doosje meestal op zijn nachtkastje en maakte hij het alleen open om naar de ring te staren wanneer hij begon te vrezen dat het succes van vorig seizoen een soort uitgerekte koortsdroom was geweest. Hij had meer dan tien jaar op die Cup gejaagd. Dat kon toch onmogelijk echt zijn, of wel?

Maar dat was het wel. Technisch gezien zou hij nog steeds op die roes moeten teren. Maar ja, er zat een rusteloosheid in hem. Een aanhoudende jeuk op een plek waar hij net niet bij kon. Het zat vlak onder zijn schedel; een onophoudelijke, zoemende aanwezig-

heid. Eerlijk gezegd begon Daniel inmiddels te wensen dat er een soort Cortizone 10 voor zijn hersenen bestond, iets wat hij erop kon smeren om eindelijk verlichting te krijgen.

Waarom was hij zo afgeleid terwijl hij op een jacht voor de kust van Aruba lag te luieren, met een rum runner in zijn hand, de zee als een aquamarijnen glinstering aan de rand van zijn blikveld en om hem heen het schaterende gelach van zijn teamgenoten en allerlei kennissen? Dit was Morleys dag met de Cup. Daniel had het een eer gevonden dat hij was uitgenodigd om mee te gaan en dit samen met zijn vriend, een van de beste verdedigers van de Venom, te vieren. In plaats daarvan lag hij als een zoutzak aan dek, waar hij wanhopig probeerde te bedenken waar die mysterieuze jeuk vandaan kwam die hem al plaagde sinds zijn eigen dag met de meest begeerde trofee van het ijshockey. Hij zou dit moment moeten koesteren. Ze hadden net een van de grootste overwinningen uit hun carrières behaald. Hij had werkelijk geen enkele reden om ontevreden te zijn.

Maar...

En dat was nou juist het punt, nietwaar? Er was altijd een maar.

Daniel hield van de Venom. Hield van dit team, zijn familie, niet aan hem verbonden door bloed maar door kameraadschap, hard werk en jarenlang doorzetten. Hij was een van die zeldzame spelers in de moderne competitie. Sinds hij op zijn negentiende als veelbelovende rookie was gedraft, had hij namelijk maar voor één team gespeeld. Hij was een constante factor bij de Venom geweest, onderdeel van de harde kern en de laatste seizoenen de aanvoerder die met trots een C van *'captain'* droeg linksboven op zijn groen-gouden shirt. Andere teams hadden aanbiedingen gedaan en geprobeerd hem weg te lokken, maar sinds hij had getekend was de Venom meer geworden dan alleen een team. De spelers waren zijn broers geworden en de arena waar ze speelden voelde als zijn tweede thuis.

Daniel had er nooit serieus over nagedacht Atlanta te verlaten. Het was de plek waar hij was getrouwd – en later ook gescheiden. Waar zijn kinderen waren geboren, hadden leren lopen, aan school waren begonnen. Hij kon in zijn slaap de weg vinden door de straten van de stad.

Er waren in de NHL maar weinig spelers boven de vijfendertig. Nog minder boven de veertig. Op zijn drieëndertigste ging Daniel ervan uit dat hij nog minstens een paar speeljaren zou hebben voordat hij serieus over zijn pensioen moest gaan nadenken. Maar het kwam al dichtbij. Hij voelde hoe zijn hockey-eindtijd naderde. En hij was er altijd van uitgegaan dat hij zou stoppen bij het team waar zijn hart lag en naar Florida zou verhuizen om dicht bij zijn ouders te kunnen wonen. Misschien zou hij een nieuwe loopbaan zoeken om zijn tijd mee te vullen, al was hij slim en zuinig genoeg met zijn geld om zichzelf, zijn kinderen en misschien zelfs zijn kleinkinderen te kunnen onderhouden zonder ooit nog te hoeven werken.

Daniel had zijn grootse plan en levenslange droom verwezenlijkt. Eigenlijk zou hij nu lekker achterover moeten leunen en genieten van zijn tijd in de ijshockey-schijnwerpers. Misschien moest hij gewoon ingaan op een van de avances van de vrouwen die Morley voor deze trip had uitgenodigd. Het waren stuk voor stuk mooie vrouwen en bovendien waren ze ook slim en interessant. Hoezeer Morley ook kon overkomen als de ultieme corpsbal-klootzak: de man waardeerde zowel schoonheid als verstand en omringde zich met leuke, interessante mensen.

Maar nee. Hoe hij het ook probeerde, Daniel was nooit van de vrijblijvende seks geweest, hoe intrigerend de ander ook was. Dus zat hij daar te piekeren terwijl het ijs in zijn glas smolt en zijn drankje verwaterde. Als de onbetwiste papa van de groep moest hij misschien maar eens gaan passen voor wilde jachtfeesten in het Caribisch gebied en het voortaan houden bij rustige barbecues in zijn achtertuin.

‘Je lijkt diep in gedachten,’ kondigde een stem aan, vlak voordat er vingers door zijn krullen gingen.

Daniel keek over de rand van zijn zonnebril omhoog en zag Tristan op hem neerkijken. Tristans bleke huid was roze aangelopen, ondanks de royale hoeveelheden zonnebrand die Daniel hem met vaste regelmaat had zien smeren. Zijn blonde haar was na zijn laatste duik in het zwembad met Ryu en Emmitt opgedroogd in rommelige pieken vol zeezout.

Tristan gaf Daniel een koud flesje water, druipend van het condens, voor hij zich liet neerploffen op de ligstoel naast hem. ‘Ik zag dat je al een uur over die rum runner zit te doen. Ik denk dat dit misschien meer jouw tempo is.’

‘Bedankt,’ zei Daniel. Hij zette het glas op het tafeltje naast zich en draaide het flesje open. Een paar slokken deden veel voor zijn uitgedroogde keel, maar die jeuk in zijn hoofd was er nog steeds. ‘Ik weet niet wat er mis met me is. Ik voel me gewoon... gespannen of zo. Ik had waarschijnlijk beter thuis kunnen blijven.’

‘Wil je erover praten?’

‘Hier?’ Daniel maakte met zijn flesje een gebaar naar het tafereel van dronken gedans en bodyshots dat zich op dat moment aan de overkant van het dek afspeelde.

Tristan snoof. ‘Denk je dat een van hen überhaupt merkt waar wij het over hebben?’

Daniel hield zijn hoofd een beetje schuin en gaf hem daarmee gelijk. ‘Da’s waar.’

‘We kunnen ook naar binnen gaan, als je je daar fijner bij voelt.’ Tristans blik was, zoals altijd, oprecht. Hij zag een mogelijk probleem; hij wilde helpen het op te lossen. Dat was nu eenmaal zijn aard en daarbij een van de redenen waarom Daniel (en nou ja, eigenlijk iedereen) hem zo graag mocht.

‘Nee, hier is prima.’ Bovendien had Daniel een paar minuten geleden gezien dat Ryu en Emmitt benedendeks waren verdwenen.

Dat leek de gewoonste zaak van de wereld, tenzij je de spanning tussen hen opmerkte en de blik die ze onderweg hadden gewisseld. Binnen in het jacht was ruimte genoeg, maar hij wilde hun privé-moment niet verstoren. Pas na de NHL Awards eerder die zomer had hij ontdekt dat ze een stel waren.

‘Dus wat is er dan?’ vroeg Tristan. ‘Denk je aan Tabby?’

Daniel schudde zijn hoofd. Deze ene keer gingen zijn gedachten niet uit naar zijn ex-vrouw of zijn kinderen of zijn roedel geredde honden. ‘Ik weet het niet. Ik zou nu dolgelukkig moeten zijn. Toch? We hebben de Cup gewonnen. We hebben de Cúp gewonnen! Er is niets waar ik ongelukkig over zou moeten zijn, of in elk geval niet zou hóéven zijn. Kijk nou naar mijn leven.’ Hij maakte een armgebaar dat het jacht, de fel brandende zon boven hen en de glinsterende zee om hen heen omvatte.

Tristans voorhoofd plooidde zich en hij maakte een bedachtzaam geluidje. ‘“Niet zou moeten” is ook maar relatief, toch? Sinds wanneer zijn emoties logisch? Ik zou moeten feesten. En ik zou Morley moeten uitjouwen om die zwembroek van hem en het feit dat hij overduidelijk een maat te klein heeft gekocht om die legendarische driepoot van hem te showen... In plaats van Seb te missen en me af te vragen wat hij aan het doen is terwijl we nog niet eens vierentwintig uur uit elkaar zijn. En toch is het zo.’

Daniel lachte. ‘Ja, je hebt gelijk. Ik denk gewoon... Ik...’ Hij drukte het koele waterflesje tegen zijn wang en zuchtte. ‘Ik blijf maar het gevoel houden dat ik met de Venom zo ver ben gekomen als ik maar kan komen. Dat zou me gelukkig moeten maken. Het maakt me ook gelukkig,’ verbeterde hij zichzelf. ‘Maar het is ook... een deel van het probleem, denk ik. Mijn cijfers zijn niet meer wat ze geweest zijn. Ik ben niet de topscorer. Al jaren niet meer. Welke functie vervul ik eigenlijk nog in dit team? We zijn allemaal kampioen. We hebben de top bereikt, of niet soms?’

‘Jij bent onze aanvoerder,’ zei Tristan eenvoudig. ‘Je bent een ge-

weldige leider. Iedereen in dit team kijkt tegen je op, Bellzie. Dat weet je.'

'Dat weet ik.' Daniel koesterde de waardering, het respect, het vertrouwen dat zijn teamgenoten in hem stelden. Maar dan nog: wilde hij de komende jaren blijven toekijken hoe zijn statistieken steeds verder terugliepen, tot zijn pensioen hem werd opgedrongen omdat zijn lichaam de intensiteit of de jongere, snellere spelers simpelweg niet meer kon bijbenen? Wilde hij in alle stilte comfortabel afzwaaien, of wilde hij nog één uitdaging? Iets nieuws? 'Misschien heb ik verandering nodig. Ik weet het niet. Mijn contract loopt af. Volgende week heb ik een afspraak met mijn zaakwaarnemer om te bespreken welke aanbiedingen er eventueel liggen.'

Tristans lichte wenkbrauwen schoten omhoog van verbazing. 'Je zou de Venom verlaten?'

'Ik weet het niet,' zei Daniel eerlijk. 'Het is niet iets waar ik ooit eerder over heb nagedacht, maar toen waren we bezig de Cup na te jagen. Ik was op niets anders gefocust dan op dat doel.'

'En nu we hem gewonnen hebben, moeten we hem verdedigen. Wil je niet voor een tweede titel op rij gaan?'

'Meerdere kampioenschappen op rij zou geweldig zijn.' Daniel wist ook dat het team sterk genoeg was om opnieuw serieus voor de titel te gaan.

'Maar?'

Een gil, gevolgd door een plons, trok Daniels aandacht naar het zwembad, waar Morley zojuist een vrouw het water in had gegooid. Haar vriendinnen probeerden wraak te nemen door hem erachteraan te duwen. Iedereen lachte, maar Morley nog het hardst. Zijn twee meter en nog wat waren geen millimeter van zijn plek gekomen, zelfs niet met die twee vrouwen die zich op hem stortten. Daniel grinnikte zacht en keek weer naar Tristan.

'Ik vraag me denk ik af of ik ergens anders meer impact zou

kunnen maken.’ Daar kwam het uiteindelijk op neer. Daniel hield ervan zich nuttig te voelen. Hij had jaren aan wijsheid en ervaring in huis en er waren genoeg andere teams die iets aan zijn expertise zouden hebben. Zijn zaakwaarnemer, Clarke, had al laten doorschemeren dat er meerdere aanbiedingen waren. In eerste instantie had Daniel het idee om bij iemand anders te tekenen dan de Venom meteen van de hand gewezen, maar misschien moest hij er nu echt eens serieus over nadenken, het idee de aandacht geven die het verdiende.

‘Elk team mag zich gelukkig prijzen met jou,’ zei Tristan na een paar tellen stilte. ‘Ik kan niet zeggen dat ik je niet zou missen als je wegging. Het zou niet hetzelfde zijn zonder jou, maar... ik geloof dat ik snap wat je bedoelt. Je maakt nu, wat, al een jaar of tien deel uit van de Venom-organisatie?’

‘Nog een paar jaar langer.’

Tristan knikte. ‘Ik snap wel waarom je misschien toe bent aan iets anders. Zeker na... alles.’

Met ‘alles’ bedoelde hij het uiteenvallen van zijn huwelijk en zijn verhuizing. In werkelijkheid was zijn situatie helemaal niet zo slecht. Zijn vriendschap met Tabby was nog net zo sterk als altijd. Of ze nu samen waren of uit elkaar, als co-ouders vormden ze een geweldig team. Daniel was vastbesloten om dat nooit te laten veranderen. Natuurlijk deed het nog steeds pijn, maar inmiddels was het een doffe pijn. Eerder nostalgie dan iets anders. Hij had nooit geweten hoe stil een huis kon zijn tot hij alleen was gaan wonen, met enkel zijn honden als gezelschap. Maar diep vanbinnen wist hij dat ze de beste beslissing hadden genomen voor alle betrokkenen, ook voor de kinderen.

‘Is dit arrogantie?’ vroeg Daniel, terwijl hij zweterige krullen van zijn voorhoofd veegde. ‘Is dit gewoon mijn ego? Bellzie de kampioen die denkt dat hij naar een ander team kan gaan en daar het verschil kan maken?’

Tristan wierp hem een wrange blik toe. 'Noem jij jezelf nu echt arrogant terwijl Morley en Army hier met hun enorme koppen over die boot paraderen? Ik sta er eerlijk gezegd van te kijken dat we nog niet gezonken zijn.'

Daniel snoof.

'En Ryu. We zouden waarschijnlijk nog moeite hebben om met z'n allen een onse bescheidenheid bij elkaar te schrapen.' Tristans grijns deed Daniel onwillekeurig teruglachen. 'Maar nee, serieus, ik vind het niet egoïstisch dat je nadenkt over hoeveel waarde jouw ervaring voor een team zou hebben. Dit gaat niet alleen om je Stanley Cup-ring. Het gaat om alles wat je hebt geleerd sinds je tekende. Wat mij betreft zou dat voor een strategische coach goud waard zijn.'

Daniel bromde zachtjes en dronk zijn flesje water leeg. 'Iets om over na te denken. Misschien denk ik te veel na omdat ik binnenkort onbeperkt vrije speler ben. Zo ver is het eigenlijk nooit eerder gekomen.' Toen hij halverwege de twintig was, had de Venom hem een lucratief contract van acht jaar aangeboden. Die contractperiode liep nu ten einde. Het maakte hem nerveus dat zijn toekomst zo onzeker was. Hij ontkwam er niet aan zich af te vragen of de Venom hem nog een aanbod zou doen. Aan de ene kant: waarom zouden ze dat niet doen? Hij had hun team zojuist als aanvoerder naar een Stanley Cup geleid. Maar hij had coaches ontslagen zien worden nadat ze die felbegeerde trofee naar hun stad hadden gebracht. In de ijshockeywereld was niks gegarandeerd.

'Praat met je zaakwaarnemer,' zei Tristan. 'Misschien is dit gewoon een tijdelijke bui, maar je moet toch eerst weten wat al je opties zijn voordat je echt beslissingen neemt.'

'Ja, je hebt gelijk.'

'Wacht eens even.' Tristan haalde zijn telefoon tevoorschijn en richtte die op Daniel. 'Zeg dat nog eens, alsjeblieft, dan kan ik het

thuis aan Seb laten horen. Hij krijgt veel te weinig van me te horen hoe vaak ik gelijk heb.'

Daniel lachte en probeerde zijn knorrige, naar binnen gekeerde gedachten voorlopig weer naar de achtergrond te duwen.

Hoofdstuk 2

Een van Micahs favoriete dingen aan zijn werk was het excuus om hardop tegen dieren te kunnen praten. Dat deed hij al sinds zijn kindertijd: tegen de hond van het gezin, tegen zijn knuffels, noem maar op. Het feit dat hij nu gewoon kon rondlopen en bijvoorbeeld een haai goedemorgen kon wensen, was voor Micah ronduit geweldig.

Als hoofd dierverzorging van het Biscayne Bay Aquarium bestond Micahs belangrijkste taak uit het toezicht houden op de rehabilitatieprogramma's voor alle dieren die op dat moment werden opgevangen. De meeste van hen, zoals Dudley de zeeschildpad, met wie Micah zojuist een heel prettig eenzijdig gesprek had gevoerd, zaten in een uitzettraject, maar het aquarium had ook een paar vaste bewoners die niet meer in het wild konden worden teruggeplaatst. Een van hen was Silver, de dolfijn die een soort mascotte van het aquarium was geworden. Momenteel deelde hij een groot bassin met een vrouwtjesdolfijn die binnenkort zou worden vrijgelaten, Bonnie.

Micah wist heus wel dat Silver, hoe slim hij ook was, onmogelijk kon weten dat zijn nieuwe vriendin Bonnie binnenkort weg zou gaan. Micah probeerde Silver alvast voor te bereiden op de dag dat hij, bij wijze van spreken, weer enig kind zou zijn. Al besepte hij dat Silver daar inmiddels waarschijnlijk best aan gewend was. Helder

en duidelijk communiceren zag hij als een van zijn taken. Bovendien was het gewoon leuk om tegen dolfinen te praten. Hoeveel mensen konden zeggen dat ze daar hun geld mee verdienden?

Een snelle blik op zijn rooster liet zien dat zijn volgende schoolrondleiding pas over een minuut of vijftien begon, dus hij had ruim de tijd om zijn twee favoriete dolfinen te gaan begroeten. Micah vond het ook leuk om die rondleidingen te geven. Zoals bij de meeste mensen die bij een non-profitorganisatie werkten, was zijn takenpakket breed en voortdurend aan verandering onderhevig. Alleen kwamen er bij hem reusachtige zeeschildpadden, dolfinen en af en toe een chagrijnige sidderaal bij kijken. En schoolkinderen. Soms waren de palingen makkelijker in de omgang. Die probeerden tenminste geen popcorn in een bassin vol mantaroggen te gooien.

Toen Micah het bassin naderde waarin Bonnie en Silver rondzwommen, zag hij een klein kind staan van een jaar of zes, zeven, met een knuffel stevig tegen zich aan. Ze keek met grote ogen op toen Micah dichterbij kwam. 'Een dolfin,' zei ze zacht, terwijl ze wees. 'Daar zitten dolfinen in. Net als in *De Octonauten*!'

Micah grijnsde en hurkte neer. Hij droeg zijn felblauwe medewerkersshirt en nam aan dat haar ouders of verzorgers haar hadden uitgelegd dat dat betekende: veilige volwassene om tegen te praten. 'Ja, dat klopt. We hebben er twee. Die daar, die heet Bonnie. Ze is vernoemd naar een beroemde piraat! Weet jij wat piraten zijn?'

Het meisje knikte wijs. 'Die zitten in films en zo.'

'Precies! Bonnie is vernoemd naar Anne Bonny.' Micah wees naar het bassin. 'Als ze beter is, mag ze terug de oceaan in!'

Het meisje tilde haar knuffel op – een lamantijn – en drukte hem tegen zich aan. 'Wat heeft ze dan?'

'Ze was vast komen te zitten in een net,' zei Micah, en voegde er toen snel aan toe: 'Maar het komt goed met haar.'

Er klonk een bezorgd snikje. 'Beloofd?'

Micah knikte en legde een hand op zijn hart. 'Beloofd.'

‘En die andere dan? Gaat zij ook weer naar huis?’

Gecharmeerd lachte Micah zacht. ‘Dat is Silver, maar hij woont hier altijd. Hij is gewond geraakt toen hij nog heel klein was en is eraan gewend geraakt om bij mensen te zijn. Dus hij wilde hier blijven en wij zeiden: dat is goed, maar dan moet je wel je steentje bijdragen. Weet je wat dat betekent?’

Ze schudde haar hoofd.

‘Dat betekent: voor niets gaat de zon op!’ Micah kwam overeind en floot scherp. De andere dolfijn, Silver, sprong sierlijk uit het water en deed een kunstje. Het meisje klapte verrukt in haar handen.

‘Jij liet die dolfijn opspringen!’ Ze probeerde zelf te fluiten, wat schattig was, maar haar gezichtje betrok toen ze merkte dat de dolfijn niets deed. ‘Hoe deed je dat?’

‘Heel veel trainen,’ zei Micah ernstig. ‘Je moet heel lang naar school om te leren hoe je naar dolfijnen moet fluiten.’

Ze knikte. ‘Oké! Ik ga aan mijn juf vragen of zij het weet. Ze is slim, ze weet alles over rekenen.’

‘Ava! Wat ben je aan het doen?’

Micah draaide zich om toen een stel bezorgd ogende vrouwen de hoek om kwam met een kinderwagen. ‘Hoi!’ zei hij, om hen gerust te stellen. ‘Ik ben gewoon met – is het Ava? – hier over onze dolfijnen aan het praten.’

‘Mama, mam, die dolfijn is een piratenmevrouw die in een net vastzat en nu weer op ontdekkingsreis gaat! Net als een piraat! Maar die andere dolfijn, Silver, woont nu hier en als je fluit springt hij in de lucht!’ Ava leek zich totaal niet druk te maken over het feit dat ze haar ouders ongerust had gemaakt. ‘Ik ga aan mijn juf vragen of ik kan leren naar dolfijnen te fluiten, want dat duurt héél lang en je kunt het alleen op school leren.’ Ze fronste. ‘Misschien gaan ik en Sprinkles wel net als Bonnie op ontdekkingsstocht, dat kost misschien minder tijd en dan hoef ik geen rekenen te leren.’

Sprinkles moest de lamantijn zijn, te zien aan hoe Ava haar

knuffel omhooghield en ermee wiebelde. Wat was ze toch schattig.

‘Misschien dan wel op ontdekkingsstocht waar wij je kunnen zien,’ zei een van de vrouwen hoofdschuddend. ‘Dat is de regel. Weet je nog wat er de vorige keer is gebeurd?’

‘Gistere keer ben ik weggelopen om dingen te gaan kijken,’ deelde Ava Micah mee. ‘Maar toen verdwaalde ik en moest ik huilen tot iemand me vond.’

‘De vorige keer, niet gistere keer,’ verbeterde haar moeder haar. Ze glimlachte naar Micah. ‘Ik hoop niet dat ze u lastigviel! We hadden haar gezegd dat mensen die in het aquarium werken veilige mensen zijn om mee te praten, maar we bedoelden eigenlijk: om te vragen hoe ze haar verdwenen mama’s kan terugvinden.’

‘Geeft niks,’ verzekerde Micah hun allebei. ‘Ze viel me helemaal niet lastig. Echt niet. Dit gebeurt wel vaker.’ Kinderen dwaalden hier nu eenmaal graag rond. En Micah kon het hun moeilijk kwalijk nemen; hij had zelf ook al door aquaria rondgezworven sinds hij er voor het eerst eentje bezocht en besepte dat zo’n plek bestond en dat mensen er daadwerkelijk werkten. Hij zwaaide naar Ava, die ervandoor ging en niet al te veel spijt leek te hebben van haar verdwijning.

‘Hallo daar,’ zei Micah, terwijl hij in het bassin keek. Ava en haar moeders waren inmiddels naar de lamantijnen gelopen. ‘Bonnie, meid, voel je je vandaag een beetje oké?’ Hij stak zijn hand op en Bonnie zwom naar hem toe, duwde zichzelf met haar vin omhoog en gaf zijn handpalm een zacht zetje. Hij glimlachte. Ze was jong, pas een jaar of vijf, en sociaal tegenover mensen. Ze had al snel doorgekregen dat haar dat een hoop vis opleverde. Hij zou haar missen wanneer ze klaar was om terug de natuur in te gaan, maar inmiddels hoorde dat er gewoon bij. Ze hoorde niet thuis in een aquarium. En ook niet in een tonijnnet. Maar als ze niet snel werd vrijgelaten, zou ze te zeer aan deze plek wennen en niet meer voor zichzelf kunnen zorgen.